

ggeringen ved alle de Midler, der staa til dens Raadighed, at søge at fremstaafe en regelmæssig Finantslov saa hurtigt som muligt. Naar det ærede Medlem mente, at det jo vilde være ønskeligt at forsøge dette med et nyvalgt Thing, vil jeg kun henstille til det ærede Medlem, om der da skulde være større Sandsynlighed derfor med det samme Thing, med Hensyn til hvilket alle konstitutionelle Midler for at tilveiebringe en Finantslov ere udtømte, dersom nu Fællesudvalget brister? Jeg tror, at i, hvad jeg her har udtalt, maa der ligge tilstrækkeligt Svar, baade overfor hvad det ærede Medlem har udtalt og overfor Spørgsmaalet om, hvorledes Regjeringen opfatter Situationen, og hvad den anser for sin Pligt, dersom det Beslagelige skulde indtræde, at man ikke engang gennem et Fællesudvalg skulde naae til Enighed om en Finantslov.

Clausen: Jeg tror dog, at jeg overfor den høitærede Minister maa indvende, at i det Dieblit, der fter gjentagne Dpløsninger, vil Thinget kunne negte at give Regjeringen Bemyndigelse til at opkræve Skatter og afholde Udgifter, og i det Dieblit, det gjør dette, beror det paa Regjeringens Ansvar, hvorledes den da vil kunne fortsætte Styret. Det er dette, som jeg tror, er det eneste Vaaden, der er givet Folket gennem den frie Valgret, at det har en væsentlig Andel i Bevillingsmyndigheden, saaledes at, naar en Regjering paa ukonstitutionel Maade søger at tvinge den frie Valgret, Bevillingsmyndigheden ind under sin Villie, kan man sige et Nei og saa overlade Regjeringen Ansvar for de Følger, det vil medføre. — At man har udtømt alle konstitutionelle Midler, fordi der er forsøgt Dpløsning een Gang eller to, tror jeg ikke. Der er et konstitutionelt Middel, som det lader til, den høitærede Minister aldeles overser, men som jeg dog vil bede ham om ikke at overse, og det er det, at, naar det, efterat man gjentagne Gange har spurgt Folket, og det har givet Svar, viser sig, at det endda ikke vil lykkes at faae en regelmæssig Finantslov tilveiebragt, maa Grunden søges et andet Sted og maa da vistnok søges hos Regjeringen. Det konstitutionelle Middel er da tilbage, at Kongen kan afstedige Ministeriet og vælge sig et andet, som er bedre istand til at bringe Overensstemmelse tilstede mellem begge Thing. Det kan være muligt, at den høitærede Minister ikke ser det, men det er at haabe, dersom disse konstitutionelle Stridigheder skulle forfættes, at Hans Majestæt Kongen, som jo har den øverste Styrelse og Indflydelse, vil tage dette med i Betragtning som et konstitutionelt Middel til at komme ind i ordnede Forhold.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Ja, det ærede Medlem kan jo dog vist ikke mene, at det Raad, han nu sidst gav mig, er noget Nyt; det har lydt mange Gange her til denne Bant, men hvad jeg ikke kan undlade ogsaa herfra at gjentage, er, at Overensstemmelse maa tilveiebringes imellem dette og det andet Thing, hvis Mening er lige saa berettiget som dette Things Mening. Bringes denne Enighed tilveie, saa vil Ministeriet — antager jeg — ikke være nogen Hindring derfor, eller rettere sagt, jeg kan ikke erkjende, at Ministeriet er nogen Hindring for, at en saadan Enighed bringes tilveie. Skjøndt det vel nærmest kan betegnes som en overflødig Bemærkning, skal jeg dog ikke tilbageholde den Udtalelse, at for mig kan Udtrykket „unkonstitutionelle Midler“ ikke bruges om Noget af det, som er fuldt hjemlet i Grundloven, og det er Dpløsningen af enhver af Rigsdagens Afdelinger, uden at der i Grundloven er sat noget som helst Vilkaar med Hensyn til, hvornaar Dpløsningen maa indtræde. Der er kun eet Vilkaar hestet dertil, idet det nemlig siges, at naar en Dpløsning indtræder, saa skal Rigsdagen indkalbes inden to Maanedes derefter, og dette Vilkaar tror jeg albrig er blevet overset endnu.

Clausen: Ja, den høitærede Minister og jeg blive jo neppe enige i vore Betragtninger, men mine saa Ord angaaende Lovforlaget være ogsaa kun rettede til Thingets Overveieelse imellem 2den og 3die Behandling, og de kunne jo muligens vinde Tilslutningen saaledes, at der kan blive stillet Endringsforslag. Skald der kom et saadant Endringsforslag frem, hvorved Loven begrænsedes til den 1ste November eller den 1ste December, saa antager jeg ikke, at dette vilde støde paa nogen Vanskelighed hos den høitærede Minister netop i det Dieblit, hvor vi staa for den nuværende midlertidige Finantslovs Udløb. — Medens jeg har Ordet, vil jeg gjøre opmærksom paa, at den høitærede Minister nævnte en ubegrændset Tid. Jeg tør vel nok rette det Spørgsmaal til den høitærede Minister, om han ikke ligesom jeg dog ser en Tidbegrændsning i den 1ste April 1882. Det Lovforslag, som her foreligger, er jo en Forlængelse af den midlertidige Finantslov for 1881—82, og følgerig ser jeg ikke, at Loven kan forlænges uboven den Tid, som begrænses Finantsaaret, altsaa den 1ste April. Da den ærede Minister ikke omtalte det, kunde jeg dog ønske at høre hans Mening derom.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Det glæder mig, at der dog er eet Punkt, hvor jeg kan erklære mig